

Ἐκ τῶν σατυρικῶν ᾄσμάτων τῶν ᾄδομένων εἰς βάρος τῶν Γι-
φτων διεσώσαμεν τὸ ἔξῃς :

Ἀτζίγγανος ψυχομαχάει
κ' ἡ Ἀτζίγγάνα κλαίει.
— Ἐσὺ πεθαίνεις μάστορα
καὶ ἴμένα τί μ' ἀφίνεις ;
— Σ' ἀφίνω τῇ φυσοῦνα μου
τὰ κάρβουνα νανάβης,
σ' ἀφίνω τῇ βρεχτοῦρα μου
τὰ κάρβουνα νὰ σδύνης,
σ' ἀφίνω τὴν καπότα μου
μὲ τρεῖς χιλιάδες φύλλους.

Ἐκαστον στίχον ἐπηκολούθει ἐναλλάξ ἡ ἐπὶ δός :

καὶ «Μπράχταις, μπρούγταις, μπρουχταριαῖς»
«χάχαραις μαντές».

Ἡ μουσικὴ τοῦ ᾄσματος τούτου ἔχει ὡς ἔξῃς :

